

С Н Ъ Г Ъ

Тази бѣла, небивала зима
въ паметъта ще остане запазена
като приказка бѣла, — безъ име,
нито писана, нито разказана.

Този чужди градъ, смѣтно обикнатъ,
съ островърхитѣ къщи и замъци,
дето вечеръ фенеритѣ никнатъ
съ бледо-жълти, безтрепетни пламъци.

И безкрайнитѣ улици, сплели
дълги сѣнки и клони дантелени.
И ний, първитѣ стѣпки поели —
отъ съня и покоя извели ни . . .

Ще се нижатъ дни, черни и бѣли,
съ неотмѣнния знакъ отбелязани.
За което сме вчера живѣли,
днесъ сами, може би ще погазимъ ний.

Но презъ нѣкоя Коледна вечеръ,
съ две въздишки, несѣтно отломени,
ще потеглятъ на пѣтъ отдалече
дветѣ сѣнки на нашитѣ спомени.

И ще спратъ въ този градъ, и ще идатъ
въ остарѣлата черкваща бляснала,
да отслужатъ една панихида
— на нашата младостъ угаснала.